

Soved i Lydsland 10 Kr. 12 Ore og ikke 8 Kr., som det høitærede kongevalgte Medlem ansatte uden at anføre sin Hjemmel. Dette er dog altid noget Mere end de $9\frac{1}{2}$ Kr. pr. Soved, som hypotetisk anses for Forsvarsudgifterne her i Landet. Jeg skal bemærke, at under denne Sum af ialt 486 Millioner Mark er der ganske vist regnet Noget, som kaldes extraordinære Udgifter, ligesom vi i vort Budget have Noget, som kaldes extraordinære Udgifter, men i Virkeligheden ere ganske ordinære Udgifter. De virkelig extraordinære Udgifter afholdes i Lydsland af den Brandkat, som Lydsland erhvervede sig af Frankrig ved Fredsslutningen i Versailles, idet der nemlig deraf engang for alle er anvendt meget betydelige Beløb til forskjellige militære Formaal, som f. Ex. til de mange Fæstninger, Lydsland har under Bygning, Anlæg af Artilleriværksteder, militære Fjernbaner, andre Militæretablissementer og endelig til Udvidelse af Flaaden, omtrent 670 Millioner Mark, d. e. 595 Millioner Kroner, for ikke at tale om de 100 Millioner Mark, der ligge i klingende Mønt i Juliuskaarnet i Spandau for at vente paa Anvendelse, naar Fornødenhederne træve det. Jeg tror saaledes, at der ikke er nogenjomhelst Grund til at mene eller påastaa, at Udgifterne til Forsvarsvæsenet i Forhold til Landets Befolkning ere større i Danmark end i Lydsland, uagtet man i og for sig nok kunde mene, at saa stort et Land som Lydsland vel kunde holde sine Udgifter til Forsvarsvæsenet forholdsvis noget lavere end et lille Land som Danmark.

Clausager: Den høitærede Finantsminister begyndte igaar sit Foredrag med at udtale en temmelig ublandet Glæde over den Modtagelse, som ærede Medlemmer, ialtfald paa en enkelt Undtagelse nær, havde viist det foreliggende Lovforslag. Jeg har ikke ifinde at gjøre Forsøg paa at gjøre noget Skaar i denne Glæde, men jeg kan dog heller ikke tilbageholde den Formening, at der, ihvorvel de fleste af de ærede foregaaende Talere jo i det Væsentlige have erklæret, at de samstemmede med Forslaget, dog ogsaa har været enkelte ikke ganske uvigtige Punkter, hvorom der har lydt afvigende Anskuelse, og det forekommer mig ogsaa, at den høitærede Finantsminister henimod Slutningen af sit Foredrag selv gav Vidnesbyrd i saa Henseende. Jeg skal ikke fordybe mig i Enkelthederne af Lovforslaget, da der allerede nu er talt saa temmelig vidtløftigt fra forskjellige ærede Medlemmer. Jeg skal kun tillade mig at knytte nogle faa Bemærkninger til den høitærede Finantsministers Betragtninger i Anledning af Krigsfattolden. Jeg kan ikke rigtig forstaa, at denne Krigsfattold skal paa en Maade være bleven, jeg vil ikke sige til en almindelig Loldlov, men dog knyttet saa nær til den almindelige Loldlov, som den høitærede Minister mente,

idet han gjentagne Gange betonede, at den saa langt fra var en midlertidig Lov, at den tværtimod havde samme Oprindelse og var endogsaa traaet i Kraft samtidig med Loldloven af 1863. Jeg har den Formening, at denne Lov af 5te August 1864 udelukkende skylder Krigen sin Tilværelse; havde vi ikke faaet den uheldige Krig i 1864, var dog efter al Sandsynlighed neppe dette Tillæg blevet givet. Den høitærede Minister mente, at det var et heldigt Tillæg, at det havde udøvet en gavnlig Indflydelse paa Loldloven af 1863. Derom skal jeg tværtigt ikke strides, men jeg fastholder min Formening, at Loven jo, lad være at den ikke særlig blev betegnet som saadan, dog blev givet i en vis Forstand som en midlertidig Lov, og jeg er temmelig tilbøielig til at antage, at det ikke ved Lovens Givelse var den almindelige Betragtning hos Rigsdagen, at den Krigsfattold skulde bevblive at bestaa i en Række, ja maaste endogsaa saalænge, at den fik Hævd paa sig i Lighed med, hvad den høitærede Minister udtalte, var Tilfældet med adskillige af vore Hartkornsskatter. Han oplyste jo nemlig, at adskillige af vore Hartkornsskatter havde omtrent samme Oprindelse som Krigsfattolden, og de bestode endnu; vilde man altsaa nu formene, at Krigsfattolden burde hæves, fordi den maatte antages at have en vis midlertidig Karakter, kunde man med samme Jøte forlange adskillige af vore Hartkornsskatter hævede. Dertil vil jeg dog sige, at ihvorvel maaste nogle af disse Hartkornsskatter have haft en lignende Oprindelse som denne Krigsfattold, have de ialtfald nu bestaaet saalænge, at det er vanskeligt og ulige uheldigere at røre ved dem end ved en Lov af en nyere Datum. Det er min Betragtning, at en Nedsettelse af Loldindtægterne, omtrent svarende til det Beløb, der oppebæres ved Krigsfattolden, maatte kunne forsvares uden særlig Dækning ad anden Ve. Skulde det senere vise sig nødvendigt, idet Statsindtægterne blive for smaa til at bestribe de ganske vist i flere Henseender voksende Udgifter og de Udgifter, der ville blive en Følge af flere paatænkte nye Reformer, maatte man ad anden Ve være betænkt paa at skaffe Dækning for det Tab, Statskassen vil lide ved Ophævelsen af Krigsfattolden. Jeg skal ogsaa tillade mig at minde om, at det Forslag til en Loldreform, som i forrige Samling blev indbragt i det andet Thing, gif omtrent ud paa den af mig her nævnte Nedsettelse i Loldindtægterne med et Beløb, omtrent svarende til det, der udredes gennem Krigsfattolden. Det er jo ikke min Mening, at alle de Positioner, hvorpaa Krigsfattolden hviler, uden videre skulde opgives. Det kan nok være muligt, at f. Ex. Brændevin — for at tage en enkelt Position — burde beholde den Bestatning, det har. Det er muligt — jeg skal ialtfald ikke for Diebliffet udtale mig derom —, at der endogsaa kunde opnaas Enighed om en mindre Forhøielse